

MISKIND

MISKIND

een leven lang miskend

Zwanny Visser-Zandt

© 2015 Z. Visser-Zandt / Uitgeverij U2pi

Titel: Miskind

Auteur: Zwanny Visser-Zandt

Uitgeverij U2pi BV, Den Haag

Website uitgever: www.jouwboek.nl

ISBN: 978-90-8759-577-7

NUR: 402

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande toestemming van de uitgever.

VOORWOORD

Alle gebeurtenissen in dit boek berusten op waargebeurde feiten.

Uit privacy overwegingen heeft de schrijfster alle personen in dit boek een andere naam gegeven.

Deel 1 - 'Het lot van Ina Wiersing'

Dit is een gefantaseerd verhaal, dat berust op waargebeurde feiten, die de schrijfster van haar ouders, haar ooms en tantes gehoord heeft.

Deel 2 - 'Evertje wordt Evi'

Deel 3 - 'De worsteling van Evi'

In de delen 2 en 3 verwoordt de schrijfster haar herinneringen aan haar moeder. Herinneringen aan een moeder, die niet van haar kon houden.

Het zijn herinneringen, waargebeurde verhalen, die voor een groot gedeelte het leven van de schrijfster bepaald hebben.

'Houd vast wat ge hebt, opdat niemand uw kroon neme.'

Openbaringen 3 : 11 - belijdenistekst van Zwanny Zandt

Deel 1

Het lot van Ina Wiersing

HOOFDSTUK 1

Hijgend en zwaar trappend gaat Ina van de stad Groningen naar huis.

Ze trapt, alsof haar leven ervan afhangt. Feitelijk is dat ook zo, want ze is geslaagd.

Ze heeft haar leraressendiploma naaien en coupeuse gehaald. Ze wil graag gaan werken, voor de klas staan. Dat is haar grootste wens.

Ina heeft een raar gevoel in haar buik, want diep inwendig twijfelt ze of ze wel buiten de deur mag werken. Haar twee zussen Martje en Antje mogen dat wel.

Die zitten in de verpleging. Haar zusje Cootje zit nog op school.

Zij zelf is de oudste dochter en eigenlijk is het heel bijzonder, dat ze heeft mogen leren.

De meeste oudste meisjes uit een groot gezin, die ze kent, blijven thuis om daar hun moeder te helpen. Zij tot nu toe ook. Ina heeft ook nog vier broers. Twee ervan zitten in militaire dienst.

Bé is één jaar ouder dan zij en hij moest voor zijn nummer opkomen. Bé vond dat niet erg.

Hij kon niet zo goed leren en ook niet zo goed met Pa opschieten.

Bé heeft ook al verkering met een meisje, waar Pa en Moe niet zo blij mee zijn.

Ze is wat slordig en ze praat ook anders, dan Ina thuis gewend is.

Haar broer Sicco gaat naar de H.B.S. in de stad. Sicco kan heel goed leren. Moe is daar heel eigenwijs op. Ze verwent hem ook.

Sicco hoeft thuis nooit wat te doen en krijgt van Moe altijd wat extra's.

Heertje is een nakomertje en die verzorgt zij eigenlijk meer, dan dat Moe dat doet.

Als ze over alles nadenkt, had zijzelf ook wel graag uit huis gewild. Maar dat mocht niet van Moe. Pa bemoeit zich er nooit mee. Het is hem wel goed. Moe is de baas.

Hè, hè, nog een klein stukje fietsen. Ze ziet de boerderij van Klaver al. Daarachter staat de molen, waar Ina woont. Haar Pa is molenaar. Ze hebben ook paarden, een paar koeien en ook nog varkens en kippen. Nu ziet ze de molen. Nog een klein stukje fietsen en dan is ze thuis.

Ina trapt het laatste stukje nog wat sneller. Het gevoel in haar buik wordt steeds raarder.

Als ze eerlijk tegen zichzelf is, weet ze het wel. Maar ze hoopt tegen beter weten in, dat ze toch buiten huis mag gaan werken.

Ze stapt met een hoog rode kleur de keuken binnen. Binnen zitten Moe en Cootje en Heertje.

Vol trots laat ze Moe haar diploma zien. Moe is blij en toont dat, door haar een aai door haar vlashaar te geven.

‘Zo,’ zegt ze,‘ eindelijk zit het gereis erop en nu kun je mooi thuis blijven om mij te helpen.’

Ina trilt. Ze gaat rechtop staan en kijkt haar Moe recht in de ogen en zegt: ‘Waarom moet dat Moe? Waarom moet ik thuis blijven? Waarom mag ik niet werken, zoals Martje en Antje. Waarom Moe? Dit is niet eerlijk?’

Moe is onverbiddelijk en zegt: ‘Ina, je hebt mogen leren, voor als je niet trouwt en wij er niet meer zijn. Je kunt dan altijd voor jezelf zorgen. Nu wil ik er geen woord meer over horen. Jij blijft hier thuis, om mij te helpen. Je bent de oudste dochter en zo hoort het en zo doen we het! Misschien kun je nog eens voor andere mensen wat naaien.

Dan verdien je ook iets voor jezelf en verder blijf je thuis!’

Ina zegt niets, maar vanbinnen trilt ze.

Ze denkt, ik ga vanavond met Pa praten. Want dit is niet eerlijk.

Zo gauw het kan, gaat ze naar Pa en begint erover. Maar alle hulp, die ze verwacht van Pa, blijft uit. Pa heeft maar één antwoord en dat is: ‘Wat Moe wil, zo gebeurt het.’

Ina is de eerste tijd niet te genieten. Hardop durft ze niets te zeggen, maar vanbinnen zoveel te meer. Als haar zussen een vrij weekend hebben en thuis komen, foetert ze de hele tijd op ze.

Als zus Martje haar vraagt of ze wil helpen met het naaien van een rok, is de boot helemaal aan. Ze gooit de stof van zich af, stuift de trap op naar boven en valt snikkend op haar bed neer.

Martje komt bij haar en vraagt: ‘Ina toch, wat is er?’

Ina vertelt al hortend en stotend haar verhaal.

Martje zegt: ‘Ik ben blij, dat ik niet de oudste ben. Ook ik vind dit niet eerlijk. Lieve zus Ina, ik zal je altijd helpen, zo veel als ik kan.’

Ina is blij dat Martje, niet alleen haar zus, maar voor altijd haar hartsvriendin wil zijn.

Ze zullen alle geheimen, die ze hebben, met elkaar delen. Ina voelt zich door deze woorden van Martje niet meer zo alleen. Als het haar soms teveel wordt, denkt ze aan Martje. Aan haar beloften. En gek, dat helpt.

Toch wordt ook het leven van Ina wat spannender. Maar niet alleen dat van haar. Pa zegt steeds, dat de wereld in brand staat en dat er oorlog komt. Bé en Hiske zeggen dat ook, want ze krijgen minder verlofdagen. Ook moeten ze meer oefeningen doen. De kranten staan er vol van en zelfs de dominee preekt erover.

Op een zaterdagmorgen zegt Moe: 'Ina we gaan na het middageten naar de stad. We gaan stof en breigaren halen. We kopen alles, wat we de komende tijd nodig hebben. Ja, we halen wat extra, zodat we een mooi voorraadje hebben. Als er wel oorlog komt, moeten we niet zonder zitten.'

Na het eten gaan de dames op stap. Deze keer met de bus. Ze hebben beiden een flinke tas bij zich. Allereerst gaan ze naar de stoffenzaak van Dam. Moe slaat werkelijk van alles in.

Ina kijkt haar ogen uit. Moe koopt stof voor jurken, rokken en jassen. Zelfs voor broeken en colberts. Ze vraagt verbaasd: 'Moe, waarom zoveel?'

Moe zegt: 'We zijn toch met veel mensen? Jij hebt het naaien niet voor niets geleerd. Je kunt voor Pa en de jongens nu ook mooi broeken en colbertjes maken. Zo breng je het geleerde ook nog in praktijk.'

Ina vraagt zich af hoe ze dat allemaal moet doen. Eerst al het huiswerk.

Daarna de beesten en dan ook nog naaien op die stomme naaimachine. Moe denkt zeker dat ik een duizendpoot ben.? Dat lukt me nooit.

Alsof Moe haar gedachten kan lezen zegt ze: 'Voor het huiswerk heb ik het meisje van Slagter aangenomen en jij krijgt een betere naaimachine.'

Zo, zo, denkt Ina, dat wordt dan wel hele dagen naaien. Dan kan ik mijn lol wel op.

Samen gaan ze ook nog breigaren, naaigaren, band en knopen kopen.

De dames hebben heel wat te sjouwen, als ze naar het busstation gaan op weg naar huis.

HOOFDSTUK 2

Ina is druk, erg druk zelfs. Ze heeft een opdracht gekregen van de mevrouw van de dominee. Ze moet een mantelpakje naaien. Ze is blij met de opdracht. Diep in haar hart vindt ze het ook eng. Iedereen kan het straks immers zien. Mevrouw heeft zelfs gezegd, dat het voor de kerkgang bestemd is. Ook moet ze een paar blouses erbij naaien. Eén voor de winterdag en één voor de zomerdag. Een grote opdracht dus. Ina weet niet wie er blijer is, Moe of zichzelf.

Moe is soms wel een beetje trots. Ze komt per slot van rekening uit een zakenfamilie. Moe is er door haar huwelijk eigenlijk op achteruit gegaan. Ze is beneden haar stand getrouwd. Eerst begreep Ina nooit, waarom Moe met Pa getrouwd was. Later toen ze groter werd kreeg ze in de gaten, dat Bé toch wel erg snel na hun huwelijksdag geboren was.

Ze moesten dus trouwen. Dat was een grote schande. De schande was zo wie zo al groot, want Pa was Gereformeerd en Moe Hervormd. Nu zijn ze Gereformeerd. Ina vindt het wel gek, dat Moe soms zo vijandig is, tegen Hervormde mensen. Ze was het vroeger immers zelf ook.

Als Ina goed bedenkt, met welke familie ze het liefst contact heeft, dan is dat toch met die van Moe. Ja, want stiekem houdt Ina ook wel een beetje van status.

Ina mijmert verder over haar rijke familie, van Moe haar kant. Laatst nog is Oom Sicco met het vliegtuig even naar Amsterdam geweest. Hij moest naar de beurs. Dat is toch wel heel bijzonder. Bij hen in het dorp, is er niet één die dat na kan vertellen. Zij wel en ze zijn er trots op. Moe vooral. Moe wil ook graag meer contact met haar broer Sicco. Maar die is boos op haar. Dat zal wel komen omdat ze met Pa is getrouwd. Ja, voor die boosheid van oom Sicco, daar zijn twee redenen voor. Natuurlijk als eerste het geloof. Oom Sicco is streng Hervormd.

Verder heeft Ina ook gehoord, dat hij het werk van Pa niet goed genoeg vindt. Moe is ook onterfd. Dat doet natuurlijk erg zeer.

Moe heeft nog een zus in Amerika en daar heeft ze goed contact mee. Ze schrijven elkaar veel brieven. Haar andere zus, die in de stad woont, die komt zo nu en dan. Vroeger toen ze nog jong was, keek Ina altijd haar ogen uit, als tante Tietje op bezoek kwam.

Die Tante Tietje had altijd knalrode lippen. Ze liep op hoge hakken en ze had

hele grote oorbellen in. Als je Moe naast haar zag moest je altijd een beetje lachen. Wel stiekem natuurlijk, maar dan was het net een toneelstukje. Tante Tietje, gekleed en opgemaakt als een zeer moderne vrouw en Moe, in haar gewone kleren, moeder van een groot gezin.

Zo, ze schiet lekker op met de rok van het mantelpakje. Dat is ook niet het moeilijkste, natuurlijk. Het jasje maken, daar ziet Ina tegen op. Mevrouw heeft één scheve schouder en wil dat voor een ander niet weten. Dus moet zij het jasje zo maken, dat je dat niet kunt zien.

Daar zit ze wel over in. Op school hebben ze dat niet geleerd.

Hè, daar schrikt ze. Opeens staat Moe in het naaikamertje met een brief in haar hand te zwaaien. 'Ja,' zegt Moe, 'je hebt even pauze, want je hebt een brief van Martje. Je hebt ook al zolang gewerkt. Nu kan het wel even. Ik zal gelijk een kopje koffie voor je inschenken.'

Ina is best nieuwsgierig wat er in de brief staat. Ze krijgt nooit een brief van Martje. Het is altijd een briefkaart, die ze krijgt. Gek eigenlijk. Gelukkig ze heeft hem open.

Ze vouwt het papier open en leest. Ze krijgt er een kleur van en trilt helemaal. Wat schrijft Martje nu? Dat ze verkering heeft? Zomaar. Met een soldaat.

Hij is kapitein. Dat is een hoge rang. Martje heeft hem ontmoet in de kerk.

Zo, denkt Ina, dat zit dus goed. Oh, ze schrijft dat ze zaterdag komen, want Henk zo heet hij, heeft een auto.

Hij wil komen kennismaken. Officieel nog wel, want ze willen zich snel gaan verloven.

Eerst is Ina blij voor Martje. Maar dan opeens wordt ze boos. Ze weet zelf niet goed waarom.

Ze heeft een heel raar gevoel vanbinnen en ze denkt: waarom zij wel en ik niet? Ik zit maar de hele dag achter die stomme naaimachine. Ik beleef nooit iets. Of het moet al een grote belevens zijn, om mevrouw van de dominee in haar onderjurk te zien. Bah, ze vindt er niets meer aan. Moe ziet, dat Ina van blij, opeens boos kijkt en maakt zich zorgen.

Ze vraagt: 'Wat is er kind. Is er iets ergs met Martje?'

'Nee,' zegt Ina, 'met Martje niet. Die heeft altijd geluk. Zij komt zaterdag met Henk hier.'

'Henk?' vraagt Moe, 'wie is dat in vredesnaam?'

'Oh ja, Martje schrijft dat ze haar vriend Henk, haar toekomstige man,

meeneemt naar hier.

Ze komen zaterdag kennismaken. Ze gaan zich binnenkort verloven. Fijn hè, voor Martje.

Zij wel. Maar ik mag alleen maar achter de naaimachine zitten. Ik zal wel een oude vrijster worden. Dan krijgt U toch nog gelijk. Heb ik mijn diploma niet voor niets gehaald. Kan ik later mooi zelf de kost verdienen. Mevrouw van de dominee is straks een wandelend reclamebord voor mij. Dus ik zal het wel druk krijgen.

Aan Martje heb ik natuurlijk ook niets meer, want die krijgt het druk met haar kapitein. Een mooie zus is ze. Ze heeft me zo beloofd, er altijd voor mij te zijn. Nu, dat is te merken.

Straks Antje ook nog verkering. Een mooie boel wordt het hier. En ik mag zeker gratis de trouwjurken naaien. Als U maar niet denkt, dat ik dat doe! Nooit, nooit doe ik dat. Ze gaan maar naar de stad om er één te kopen. Ik ben niet gek!’

Moe weet niet wat ze er aan heeft. Ze schenkt nog maar eens koffie in.

Maar Ina loopt boos naar boven. Gelukkig komt Pa binnen en Moe bepraat het met Pa.

Die zegt, zoals hij is: ‘Ze draait wel weer bij. Eerst moet Martje maar thuis zijn geweest. Die praat wel met haar.’

Als het middageten op tafel staat, zit Ina met een gezicht als een donderwolk te eten. Je kunt het eigenlijk geen eten noemen. Ze is te kwaad om fatsoenlijk te eten. Ina voelt zich zielig en in de steek gelaten.

Moe zegt op een strenge toon, dat ze verder moet gaan met naaien.

‘Ina, je hebt een afspraak met de mevrouw van de dominee gemaakt. Zij heeft per slot van rekening hier geen schuld aan. Je moet je aan je afspraak houden!’ ‘Ja,’ mompelt Ina, ‘en dat moet Martje ook doen.’

Moe doet net of ze niets gehoord heeft. Ze kent Ina en weet, dat het nu beter is, om niets meer te zeggen. Ook weet ze dat ze nog een paar zware dagen krijgen, want het is nog maar dinsdag. Inderdaad Ina is de volgende dagen niet te spreken. Wel doet ze haar werk.

Ze gaat ook naar mevrouw van de dominee om het mantelpakje te passen. Gelukkig, dat is goed. Ze fleurt er zelfs een beetje van op.

Vrijdagavond, wat altijd een gezellige avond is, is nu niet leuk.

Kleine Heertje voelt het haarscherp aan en blijft bij Ina uit de buurt.

Hij vraagt aan Moe: 'Heeft Ina een zere buik?'

Moe zegt: 'Ja, een klein beetje.'

Eindelijk is het zaterdag. Ina is er niet blij mee. Wel is ze doodnieuwsgierig wat voor man die Henk nu is. En ja hoor, om 2 uur precies komt er een auto het erf opgereden.

Vrolijk springt Martje eruit en even later stapt er een man uit. Een heer, zo te zien.

Zo, denkt Ina, Martje heeft het wel hoog zitten. Ze komen door de voordeur naar binnen.

Dat wilde Moe beslist zo hebben. Er worden handen geschud. Al met al een onwennige situatie. Martje kijkt Ina aan en ziet dat er iets is. Maar Ina zegt niets. Ze kijkt wel uit, met zo'n hoge pief aan tafel. Er wordt wat gepraat. Pa vraagt wat Henk in het gewone leven doet. Nu, dat blijkt tegen te vallen. Hij zit gewoon op kantoor. Niets bijzonders. Ina begrijpt niet, waarom hij dan hier in uniform moest komen.

Ze mag hem eigenlijk gelijk niet. Maar Martje kijkt hem met stralende ogen aan. Dus houdt ze zich stil. Opeens vraagt Henk het woord. Ina denkt: wat krijgen we nu?

Henk, de kapitein, vraagt met een heel officieel kijkend gezicht aan Pa en Moe of hij de hand van hun dochter mag hebben.

Zoiets gek heeft Ina nog nooit eerder gehoord. Om je te bescheuren. Pa weet ook niet wat hij hier mee aan moet en vraagt voorzichtig wat Henk hiermee bedoelt.

'Nu,' zegt Henk, 'wij willen ons graag verloven en ik vraag u daar toestemming voor.'

'Oh,' zegt Pa, 'als het niets anders is, vind ik het goed. En jij Moe?'

Ook Moe knikt opgelucht van ja. Martje straalt en Henk pakt haar hand en zegt: 'Zie je wel liefste, je maakte je zorgen voor niets.'

Nu, denkt Ina, ik snap niet wat Martje in deze flapdrol ziet. Maar liefde maakt blind, zeggen ze. Van mij mag ze hem hebben.

Moe zet de thee en cake op tafel. Er wordt wat heen en weer gepraat, totdat Henk zegt: 'Kom Martje, wij moeten terug.'

'Nu al?' vraagt Pa.

'Ja,' antwoordt Henk, 'de auto moet weer terug naar de garage. Iedere minuut later kost geld.'

Ina denkt, zo kan iedereen autorijden. Martje, Martje, als dit maar goed komt.

Ze nemen afscheid van elkaar en bij het weggaan fluistert Martje Ina in het oor: 'Ik kom gauw weer thuis hoor. Maar dan alleen. Kunnen we bijpraten.'

Ina is blij, dat ze weg zijn. Ze knapt er helemaal van op. Maar ze is nog blijer, als ze denkt aan wat Martje in haar oor fluisterde. Martje is haar dus niet vergeten. Opgeruimd gaat ze nog een poosje naaien en ondertussen zingt ze.

Heertje, die bij Ina komt kijken, zegt: 'Is je buikpijn weer over, Ina?'

HOOFDSTUK 3

Het is een drukte van belang bij de familie Wiersing. De mensen in het dorp zeggen tegen elkaar: ‘Wat is daar toch aan de hand?’

Ze hebben de dominee er al gezien. Ook de dokter. Nee, dat is vast niet best. Dat is het ook niet. Ina zit met Heertje op schoot in de grote woonkeuken. Ze zit te staren....

In gedachten ziet ze Pa liggen, in de stal, met zijn hoofd onder het bloed. Het paard stond er briesend bij. Ze raakt dat verschrikkelijke beeld maar niet kwijt. Moe is met de dokter naar het ziekenhuis gereden. Het lijkt niet best met Pa. De dominee heeft naar de kazerne van Bé en Hiske gebeld. Ook is er een telefoontje naar Martje en Antje gegaan. Ze moeten allemaal thuiskomen. Ja, denkt Ina, dat is toch niet voor niets. Zou Pa dood gaan? Hoe moet dat dan met de molen. Moe kan dat niet alleen en Bé is er niet geschikt voor. Hiske, ja, dat zou misschien kunnen. Wat zit ze toch raar te denken.

Pa leeft nog en zij denkt al, alsof Pa dood is. Dat mag toch niet? Ze kan maar beter voor hem gaan bidden. Maar ze weet niets te vragen en zegt in haar gebed maar één woord: ‘Help.’

Heertje wordt op haar schoot onrustig en vraagt: ‘Wat is er met Pa, Ina? Waarom moet Pa naar het ziekenhuis?’ Ze vertelt hem dat Pa zijn hoofd zeer doet en dat de dokters even moeten kijken. ‘Kom Heertje, we gaan wat doen. Als Moe straks weer thuis komt, is ze vast erg moe.’

Zal ze alvast voor het eten gaan zorgen? Maar voor hoeveel mensen? Ze weet opeens wat ze gaat maken. Een pofferd, een trommelkoek. Dat is gemakkelijk. En een pofferd kun je ook wel koud eten. Zo is Ina een beetje bezig en ondertussen gaan haar gedachten.

Die gaan ook naar Martje. Hoe zal het met haar zijn? Zal ze alleen komen of komt die Henk ook mee? Ze hoopt van niet. Als Henk niet meekomt, kan ze een poosje met Martje alleen praten. Dat wil ze zo graag.

Ondertussen is het al een paar uur verder en ze heeft nog niets gehoord vanuit het ziekenhuis. De dokter zou komen, als hij iets wist. Wat duurt dat lang. Zou dat een goed teken zijn?

Dan opeens hoort ze gestommel en daar vliegt Bé naar binnen. Hij is helemaal overstuur.

Hij vliegt Ina in de armen en zegt heel dwingend: 'Zeg het maar. Is Pa dood?' Ina schrikt van zijn reactie en kan gelukkig vertellen, dat Pa wel leeft, maar dat zij ook niet weet, hoe het nu met hem is. Bé belooft gouden bergen. Hij zal voortaan alles voor Pa doen.

Als Pa maar weer beter wordt.

Dan opeens hoort Ina een claxon. Ja hoor, daar is Martje. Samen met Henk. En kijk, daar is Antje ook. Toch aardig van hen, dat ze Antje ook hebben meegenomen. Misschien valt die Henk toch wel mee. Ina moet iedereen vertellen, wat er is gebeurd.

Ze zitten verslagen te luisteren. Hoe is dit mogelijk? Bles, hun paard, is altijd zo rustig.

Ja, Ina weet ook niet hoe het kan. Ze is blij dat iedereen er nu is.

Sicco en Cootje zijn ook thuis uit school en samen voelen ze zich sterk.

Ina kijkt wel stiekem naar Martje en Henk. Henk heeft zijn uniform niet aan. Ze vindt hem opeens er niet zo geweldig uitzien. Hij ziet er zelf wat gewoontjes uit. Hij praat alleen een beetje gek. Maar dat zal wel komen, omdat hij uit Den Haag komt. Ze vindt hem maar een klein beetje aardig. Ze begrijpt Martje wel een beetje. Als ze heel eerlijk is, is ze eigenlijk jaloers op Martje. Ze wil zelf ook wel een vriend. Hoe zou dat zijn? Het lijkt haar wel spannend. Zou Martje haar vertellen, hoe het is om verloofd te zijn? Of blijft dat een geheim.

Ondertussen wachten en praten de anderen door elkaar. Eindelijk stopt er een auto. Het is de dokter en oh, gelukkig, Moe stapt ook uit. Of is dat geen goed teken? Ze wachten in spanning tot Moe en de dokter binnen zijn. Moe lijkt wel 10 jaar ouder. Je kunt zien, dat ze gehuild heeft. Dat is eigenlijk niets voor Moe. De dokter neemt het woord en vertelt in korte bewoordingen, dat Pa weer beter wordt. Maar ook, dat Pa nooit weer de oude zal worden.

Hij heeft een beschadiging aan zijn hersenen opgelopen en daardoor zal hij alles niet meer zo goed kunnen onthouden. Het zal ook lang duren voor Pa weer thuis zal komen.

Zij, als kinderen, moeten goed overleg plegen, hoe het hier thuis verder moet gaan.

De dokter wil geen koffie en wenst iedereen sterkte en gaat weer weg.

Ze zitten allemaal verslagen bij elkaar. Alleen Heertje, die zegt: 'Ik help Pa wel hoor, want ik ben al groot!'

Opeens gaat Bé staan. Hij zegt: 'Ik vraag ontheffing aan van dienst en ik kom thuis.' Moe durft niets te zeggen, maar ze denkt zoveel te meer. Martje en Ina kijken elkaar aan en denken: Wat moet dit worden?

Moe zegt niets en knikt alleen maar. Ze zegt: 'We zullen eerst de nacht maar afwachten. Ina geweldig, dat je pofferd hebt gemaakt. Nu kunnen we straks toch wat eten.'

Henk gaat staan en zegt: 'Ik moet weer vertrekken.'

Moe vraagt: 'Gaan Martje en Antje nu weer met jou mee?'

'Nee,' antwoordt Martje, 'wij hebben een paar dagen vrij gekregen, in verband met het ongeluk van Pa.'

Als Ina dit hoort, wordt ze ondanks alles, toch blij van binnen. Nu kan ze misschien toch nog met Martje praten.

Bé en Sicco moeten ook weer terug naar de kazerne, want de dreiging van een oorlog is er nog steeds. Door Pa zijn ongeluk zou je dat bijna vergeten. Bé en Sicco praten erover.

Ze zijn absoluut niet optimistisch. Dat staat ook in de kranten en op de radio hoor je dat ook.

Die gekke Hitler verovert steeds meer landen. Ook hier in Nederland zijn er mensen, die het eens zijn met Hitler zijn idealen en ideeën. Ina begrijpt van de politiek niet veel. Wel wordt ze er erg onrustig van. Vooral als ze Bé en Sicco er over hoort praten. Stel je eens voor, oorlog.

Dat moet toch wel heel erg zijn. Hoe zou dat eigenlijk zijn? Ze heeft Pa wel gehoord over 1914/1918, en dat was niet best. Er was bittere armoede. De mensen hadden honger. Maar dat zal wel niet weer gebeuren. Dat zeggen Bé en Sicco ook. De Generaals en ook de regering zeggen dat Nederland neutraal zal blijven. Maar waarom moeten de jongens dan wel zoveel in de kazerne zijn? En ook zo veel oefenen? Ina begrijpt er niet veel van. Ze maakt zich nu meer zorgen om Pa. Als dat maar weer goed komt. Moe zegt niet veel. Dat doet ze nooit, als ze zich ergens zorgen over maakt. Lastig is dat. Je moet er altijd maar naar raden.

Gelukkig gaat Martje vanavond met Moe mee naar Pa. Ze wil dan met de dokter praten. Ze zit tenslotte zelf ook in de verpleging. Bah, al die zorgen, daar moet

Ina niets van hebben. Ze weet niet goed, wat ze moet doen. Daarom besluit ze naar haar naaikamertje te gaan. Per slot van rekening wacht mevrouw van de dominee op haar mantelpakje. Ina hoopt, dat ze wel begrip voor de situatie heeft. Mevrouw is niet gemakkelijk. Ze draagt het hoofd hoog. Dominee past hier veel beter op het dorp.

Al piekerend gaat Ina aan de slag. Ze vergeet hierdoor warempel een beetje haar zorgen. Moe zegt niet voor niets altijd, dat werk afleiding geeft.

Eindelijk is het avond en komen Moe en Martje terug uit het ziekenhuis.

De boodschap valt wel en ook niet mee.

Pa zal niet weer de oude worden. Hij zal niet meer zo vlug kunnen werken en ook niet meer zoveel werk aankunnen. Gelukkig is dat probleem op te lossen.

Ina voelt zich later op die avond ook gelukkig, want als het bedtijd is, komt Martje bij haar boven op haar slaapkamer en kruipt bij haar in bed.

Ze begint te vertellen: 'Ina, je weet niet hoe fijn het is, om verkering te hebben. Henk en ik, we kunnen elkaar alles vertellen. Wij kunnen elkaar helemaal vertrouwen.'

'Dat is mooi,' antwoordt Ina.

'Ja,' vertelt Martje verder, 'we willen gauw verloven en daarna wachten we ook niet lang meer met trouwen. Maar eerst moeten we nog naar Henk zijn ouders en dat vind ik best eng.'

'Waarom dat zo?' vraagt Ina.

'Nu, volgens Henk zijn zijn ouders nogal deftige lui en dat vind ik niet zo leuk.'

'Ja, dat begrijp ik,' zegt Ina.

'Maar,' gaat Martje verder, 'in de verpleging leer ik veel. Ook met mes en vork eten. Dat was gek hoor. Ik durfde eerst geen hap te eten.'

Alles rolde van mijn vork af. Maar nu weet ik niet meer anders. Gelukkig is dat nu geen probleem meer.'

'Gelukkig maar,' zegt Ina.

'Ja, maar bij zijn ouders moet het zo anders zijn, als bij ons thuis. Dat zei Henk tenminste tegen mij, nadat hij hier voor de eerste keer geweest was. Ik vond het niet leuk hoor, dat hij het tegen mij zei, maar hij vindt ons een beetje boers.'

Ina schiet verontwaardigd overeind: 'Wat zei hij? Wij boers? Hij weet niet wat hij zegt! Wij weten toch heus wel, hoe het hoort en wij zijn niet boers.'

Dat is toch heel wat anders. We hebben allemaal geleerd. Nou ja, Bé dan niet

en Cootje ook niet, maar de rest toch wel.

Jij zelf bent verpleegkundige. Dat word je toch niet zomaar?

En zelf ben ik lerares naaien. Ook dat ben je niet zomaar!

‘Ja,’ zegt Martje een beetje aarzelend, ‘daar heb je wel gelijk in.

‘Ina briest verder: ‘Pa heeft een eigen zaak. Heeft zijn Pa dat ook? Wat doet die man eigenlijk voor werk?’

‘Ja,’ antwoordt Martje, ‘die werkt op kantoor.’

‘En wat doet hij daar op kantoor?’

‘Dat weet ik niet.’

‘Nou dan zal het wel niet veel bijzonders zijn. Anders had Henk het wel gezegd. Zo iemand lijkt hij mij wel.’

Het wordt er niet vrolijker op tussen de beide zussen.

Maar Ina kan het niet uitstaan dat haar toekomstige zwager hen voor boers aanziet. En daar komt bij, Ina is eerlijk gezegd, behoorlijk jaloers op haar jongere zus Martje.

Ze kijkt boos.

Dan vraagt Martje: ‘Ina, wat is er nu echt met jou aan de hand?’

Ina barst in tranen uit, terwijl ze al hortend en stotend zegt: ‘Ik wil hetzelfde als jij. Ik wil ook een vriend. Ik wil ook de deur uit. Denk je dat het leuk is om alleen maar naar mevrouw van de dominee te gaan, om die in haar onderjurk te zien? Dat is alles wat ik beleef Martje. Geweldig hè? Wat een interessant leven heb ik! Verder mag ik lekker naaien voor Moe. Ze heeft bergen lappen gekocht. Ik moet pakken voor de jongens naaien, jurken voor jullie.

En ik zelf? Wat mag ik? Helemaal niets! Ja, eens naar de stad, maar dan moet ik ook nog weer op tijd terug zijn, want anders wordt Moe ongerust.

Altijd zit ik met Heertje opgescheept ik lijk zijn moeder wel.

Denk je dat ik een leuk leven heb? Nee en nog eens nee! Ik wil meer!’

Martje is stil na de uitbarsting. Na een poosje zegt ze: ‘Ina, ik beloof je, dat ik met Moe ga praten. Ga nu maar slapen. Het zal ook met jou, best wel goed komen.’

Maar Ina heeft er totaal geen vertrouwen in. Het liefst zou ze nog trouwen met een weduwnaar, met een sleep kinderen. Dan zou ze tenminste ook het huis uit zijn.

Ja, Ina zwelgt in zelfmedelijden.

HOOFDSTUK 4

De volgende ochtend maakt Martje haar belofte waar. Ze gaat met Moe over Ina praten. Ze vertelt alles wat Ina haar heeft verteld.

Moe schrikt ervan en zegt: 'Martje, dit had ik niet van Ina verwacht. Volgens mij was zij best wel tevreden met haar bestaan.'

'Nee moe,' zegt Martje, 'Ina voelt zich helemaal niet gelukkig. Ze is erg ontevreden.'

'Maar, wat nu?' vraagt Moe zich af.

'Alles is al zo moeilijk. Pa ziek en de dreiging van de oorlog en nu Ina dwars en verkeerd.'

Opeens zegt Martje: 'Moe, ik weet het. We hebben toch een tante in Ten Boer wonen? Kan Ina daar niet eens logeren? Misschien ontmoet ze daar ook nog eens iemand anders.'

Moe zegt: 'Ik zal er over nadenken. Jammer, Martje, dat ik nu alles alleen moet beslissen. Ik wil Pa er niet mee belasten. Hij is al wel veel beter, maar veel drukte en spanningen kan hij niet aan.'

Gelukkig komt er een goed bericht uit het ziekenhuis. Pa mag weer naar huis. Het lopen gaat goed. Hij is ook niet meer duizelig en zijn hoofdpijn is al een stuk minder erg. Maar, hij moet zich wel rustig houden.

Dat is de boodschap van de dokter. Nu daar zal Moe voor zorgen. Ze wil hem dan ook niet belasten met haar zorgen over Ina. Ze zal tegen Pa zeggen, dat tante Jantje gevraagd heeft of Ina kan komen helpen met naaien. Ze zal ook zeggen, dat het wel goed is voor Ina, als ze eens de deur uit is. Altijd maar thuis zijn, dat is ook niet goed. Ina is nog nooit eerder van huis weggeweest. Dus, wordt het tijd. Ja, zo zal ze het tegen Pa zeggen.

Ze zijn allemaal blij met het goede nieuws, dat Pa weer thuis komt. Ze hebben hem erg gemist. Ook al is Pa geen grote prater en nooit dominant aanwezig, hij was er wel altijd.

Morgen is het dan zover. Ina moet van Moe nog gauw naar de bakker en een lekkere koek bestellen met 'welkom thuis' erop gespoten. Dat is feestelijk, vindt ze. Heertje kan haast niet wachten, tot Pa weer thuis is. Hij wil zelfs niet naar bed. Want denkt hij, dan gaat de tijd vlugger. Ina brengt hem toch maar gauw

naar boven en vertelt hem een verhaaltje. Zelf kan Ina die avond ook bijna niet in slaap komen. Hoe zal Pa zijn, als hij weer thuis is?

Zou je nog kunnen zien, waar Pa die klap tegen zijn hoofd aan heeft gekregen? Zou Pa Bles wel willen zien? Toch komt de slaap en is het morgen, voordat ze het weet.

Moe roept: 'Ina, wakker worden! Eruit komen, want ik ga Pa halen.'

Een uurtje later komt de auto eraan. Pa stapt een beetje moeizaam uit. Hij ziet bleek, maar hij lacht. 'Gelukkig, ik ben weer thuis,' zegt hij blij. Pa wil als eerste naar de dieren. De dokter heeft gezegd, dat het heel goed is, om dat te doen. Pa stapt net als altijd naar Bles. Het is alsof Bles het weet. Hij houdt zijn hoofd naar beneden en schraapt met zijn voorpoot wat over de vloer. Pa gaat naar hem toe, klopt hem op de flanken en aait hem over de neus. Plotseling begint Bles te hinniken en legt zijn hoofd tegen Pa aan. Gelukkig maar. Pa blij en Bles blij.

Ook de andere dieren krijgen een beurt. Pa knikt goedkeurend.

Dan zegt hij: 'Nu ben ik moe. Graag wil ik nu een kopje koffie.'

Als hij de mooie koek ziet, zegt hij heel verrast: 'Dat is lekker!'

Pa kijkt tevreden rond. Nog een keer zegt hij: 'Wat ben ik blij om weer thuis te zijn.'

Moe zegt: 'Ina, nu Pa weer thuis is, heb ik ook nog een verassing voor jou. Tante Jantje uit Ten Boer heeft gevraagd of je een paar dagen komt logeren. Ze heeft wat hulp nodig bij het naaien. Hoe lijkt je dat?'

Ina vliegt overeind en vliegt Moe om de nek. Ze begint spontaan te huilen.

Nu denkt Moe: Martje had wel gelijk, Ina moest er echt even tussenuit.

'Moe, wanneer verwacht tante Jantje mij?'

Moe antwoordt: 'Volgende week zaterdag. Dan ga je met de bus naar Ten Boer.' Nog een kleine week, denkt Ina, maar dat stelt niets voor. Ze gaat graag naar tante Jantje.

Tante Jantje heeft ook een dochter van haar leeftijd. Lientje heet ze. Ze heeft haar lang niet meer gezien. Vroeger als kinderen, kon Ina goed meer haar opschieten.

Ina hoort maar nauwelijks, dat Moe tegen haar zegt, dat ze voor zichzelf nog maar een rok en blouse moet maken. 'Je moet zelf maar kijken welke stof je neemt,' zegt Moe.

Ina is blij verast. Al moet ze er 's avonds laat voor opblijven, af zal ze het krijgen.

Ze weet precies wat ze gaat maken en de stof weet ze ook al. Ze gaat direct naar het naaikamertje en zoekt haar patronen uit. Moe is blij dat Ina zo opgewekt is. Dat werd ook wel weer eens tijd. Ze was te lang, zo stil geweest.

De dagen kunnen Ina niet vlug genoeg gaan. Gelukkig heeft ze het druk om alles klaar te krijgen. Dan gaat de tijd ook vlugger, lijkt het wel. Eindelijk is het dan vrijdag.

Van Moe moet Ina wat lekkere dingen uit de stad halen, om mee te nemen. Ze moet nog een bad nemen, haar haar wassen, haar tas inpakken, dus eigenlijk tijd te kort.

Ina gaat 's avonds dan ook doodmoe naar bed. Maar slapen? Ho maar.

De volgende morgen is het eindelijk zover. Met de bus van 10 uur vertrekt Ina. Spannend is het wel. Helemaal alleen naar Ten Boer. Het is wel geen wereldreis, maar toch. Ze is zolang niet bij haar familie geweest. Hoe zal het bij tante Jantje zijn? En met nicht Lientje? Zou die al verkering hebben? Zij is per slot net zo oud als Ina. Allemaal vragen, waar ze straks antwoord op krijgt. Het is mooi weer en ze kijkt met plezier uit het raam. Mooi zijn de dorpjes, die aan het water liggen. Al dat groen maakt het nog mooier. Ook al die koeien in het land. De boeren zijn hier druk. Ze zijn aan het hooien. Wie moet dat eigenlijk bij hen thuis doen? Pa kan het nu niet meer. Nee, zegt Ina in zichzelf. Ik wil niet piekeren, ik wil genieten. Ik heb vakantie.

Ze ziet dat de bus al bijna in Ten Boer is. Nog even en dan is ze er. Leuk en ook spannend. Ze is benieuwd, wie er bij de bus zal staan, om haar op te halen. Ja, nu stopt de bus en kijk, daar staat Lientje op haar te wachten.

Leuk. Lientje ziet er mooi uit. Ze kijken elkaar aan en beginnen te lachen. Dan begroeten ze elkaar. Het ijs is gebroken. Lientje is een gezellige praatster. Ze praat honderduit. Ze vertelt wat ze zoal doet. Ze zit op kantoor. Ook is ze lid van een zangkoor. En ja hoor, daar komt het al, haar vriend is ook lid van dat koor.

Lientje zegt: 'Vanavond is het weer koor. Ga mee? Dat is leuk.'

Ina sputtert tegen en zegt: 'Ik kan helemaal niet zingen.'

'Dat hoeft ook niet,' antwoordt Lientje, 'je mag ook gewoon komen luisteren. Lid worden van het koor, dat kun je immers niet. Je woont hier niet.'

'Ja,' zegt Ina, 'dan wordt het wat anders. Ja, dan wil ik wel mee. Maar we gaan eerst naar je Moe.'

Tante Jantje is blij dat Ina er is. Ze gaan eerst gezellig koffie drinken en Ina moet alles over thuis vertellen. Vooral over Pa wil tante Jantje alles weten. Ze is gewoon ontroerd, als Ina over Pa en Bles vertelt.

‘Hoe is het mogelijk,’ zegt ze, ‘dat een beest dat weet.’

‘Ja,’ zegt Lientje, ‘paarden zijn heel slim. Ze onthouden alles. Ook als mensen hen met opzet pijn doen, vergeten ze dat nooit weer.’

Tante Jantje verbaast zich hierover.

Ze zegt: ‘Dat heb ik nooit geweten. Maar Ina, wat ben ik blij dat het zo goed gaat met jouw Pa en natuurlijk ook met jouw Moe.’

‘Het was erg spannend,’ antwoordt Ina, ‘we waren allemaal bang, dat onze Pa dood zou gaan.’

‘Gelukkig is dat niet gebeurd,’ zegt tante Jantje.

‘Maar Ina, ik heb een vraag aan jou. Wil jij ons de komende dagen een beetje helpen met naaien? Jij bent tenslotte lerares naaien. Jij kunt dat veel beter dan wij.’

‘Natuurlijk wil ik dat, tante Jantje. Maar vindt u het goed, dat ik vanavond eerst met Lientje mee naar het zangkoor ga?’

Het is hier toch heel anders dan thuis, vindt Ina. Alles is veel kleiner. Er zijn geen beesten. Wat ook anders is, dat is dat tante Jantje en Lientje tijdens de afwas het hoogste lied zingen. De oudere broers van Lientje, Jan en Klaas, die ook nog thuis wonen, zingen gezellig mee.

Ook dat kent Ina in het geheel niet. Het klinkt wel heel gezellig en vooral mooi. Ze ziet zich zelf dat nog niet doen met Moe en haar broers.

Bij Ina thuis zijn ze niet zo spontaan. Het eten is wel zo’n beetje gelijk als thuis. Alleen gebruikt tante Jantje bij het braden van het vlees wel wat meer kruiden dan Moe.

Lekker is dat. Maar misschien komt het ook wel omdat het een kleinere pot is. Na de afwas gaat Ina met Lientje naar het koor. Ze is reuze benieuwd. Ze is ook erg nieuwsgierig naar de vriend van Lientje. Ze zal het zo weten. Zou hij knap zijn? Hoe zijn de andere leden van het koor? Ina heeft veel vragen.

Ze vindt het best wel spannend.

HOOFDSTUK 5

Tijdens het avondeten vraagt oom Piet naar Pa. Hij is wel nieuwsgierig, hoe ze zich nu redden. Ina vertelt, dat ze er een knecht bij hebben. Ook dat de jongens zullen bijspringen.

‘Heeft jouw Pa nog blijvende gevolgen aan zijn ongeluk overgehouden?’ vraagt oom Piet.

‘Ja,’ antwoordt Ina, ‘hij is veel sneller moe. Ook kan hij niet meer zoveel werk verzetten. Maar wat ik veel erger vind, Pa heeft veel last van hoofdpijn en hij kan niet meer ruiken. Doordat hij niet meer kan ruiken, kan hij ook niets meer proeven. Alles wat Pa eet, is voor hem hetzelfde.’

Oom Piet schrikt daar erg van. Dat lijkt hem inderdaad verschrikkelijk.

‘Echt,’ vraagt hij, ‘alles wat jouw Pa eet, proeft hij steeds hetzelfde?’

‘Ja,’ zegt Ina, ‘Pa kan niet meer zeggen, wat hij proeft. Hij eet zomaar een lepel zout op. Proeft er niets van, zegt hij. Gek hè. Maar gelukkig heeft hij een gemakkelijke natuur. Hij zegt steeds: ‘Ik ben er nog en dat is toch het allerbelangrijkste. Stel jullie voor, dat ik er niet meer was. Dan moesten jullie verhuizen. En waar moesten jullie dan van leven?’

‘Ja,’ zegt oom Piet, als je zo denkt, dan is leven inderdaad belangrijker.’

Het gesprek duurt de jongens te lang en ze willen het wel over iets anders hebben.

Ze vragen dan ook aan Ina: ‘Ga je vanavond ook mee naar de zang?’

‘Ja,’ zegt Ina, ‘dat heb ik al met Lientje afgesproken. Maar zingen kan ik niet.’

‘Dat maakt niets uit,’ zegt neef Jan.

‘Op ons zangkoor is het altijd een gezellige boel. Na afloop hebben we het er ook altijd erg, erg gezellig. We zijn dan met een hele vrienden groep.’

‘Ja,’ zegt Lientje, ‘we hebben veel lol met elkaar. Zo heb ik ook verkering gekregen met Henk.’

Neef Klaas zegt: ‘Ina, er zijn meer, die op ons zangkoor verkering hebben gekregen. Wie weet, wat jij hier nog op doet.’

‘Ja, ja,’ zegt Ina, ‘maar dat gaat zomaar niet.’

Lientje lacht: ‘Je hoeft er maar één te hebben toch? Ik weet wel een ideale kandidaat voor je.’

Ina krijgt nu al een kleur en de neven lachen zich slap.

Ze hebben er wel zin in. Ze weten wel hoe hun zus Lientje is.

Die is niet op haar mondje gevallen.

Tante Jantje waarschuwt: 'Lientje, niet te gek hoor. Het moet wel leuk blijven.'
Lientje lacht en zegt heel zachtjes, zodat Ina het niet hoort, tegen broer Klaas: 'Wie weet, hapt die Jelle wel. Die is toch gek van vrouwen.'
Zeker weet Lientje het niet, want Ina is nu ook weer niet bepaald een schoonheid. Maar ze heeft er wel zin in, om voor cupido te spelen.
Zo maken ze zich klaar om met zijn allen naar zang te gaan.

Het is daar al een gezellige boel en een geroezemoes van je welste.
Op een gegeven moment fluit de dirigent en iedereen neemt zijn plaats in.
Ina voelt zich een beetje raar. Wat moet zij nu doen?
Maar de dirigent lost dat probleem op door te zeggen: 'Onze gast van vandaag gaat gezellig naast haar nicht staan. Probeer maar een beetje mee te zingen, meid.'
Zowaar lukt het Ina en al gauw vindt ze het meezingen zelfs leuk.
Lientje stoot haar zo nu en dan even aan en knipoogt dan even.
Dan is er pauze.
Gezellig zitten ze bij elkaar thee of koffie te drinken.
Lientje fluistert Ina in het oor: 'Kijk, die jongen daar, met die grote oren, die bedoel ik. Hij heet Jelle. Hij is erg muzikaal en een echte gangmaker. Straks zal ik wel even met jou bij hem langs gaan.'
'Nee hoor, niet doen,' zegt Ina, 'dat vind ik doodeng.'

De dirigent fluit en iedereen neemt weer zijn plaats in.
Ze zingen nog een half uur en dan is het al weer voorbij.
Ina vindt dat best wel jammer. En nu is ze zenuwachtig, want Lientje is in staat om met haar naar die jongen toe te gaan.
Maar dat is al niet meer nodig, want daar komt hij uit zichzelf al aan.
'Zo,' zegt hij, een nieuw gezicht? Ben je hier komen wonen?'
'Nee hoor,' zegt Lientje, 'ze logeert bij ons. Ina is een nichtje van ons.'
Ik heet Jelle Bierma,' stelt hij zichzelf voor. Hij geeft Ina een hand. Hij kijkt op een speciale manier naar haar. Ina krijgt er een beetje de kriebels van. Ze weet eigenlijk niet, wat ze van hem moet denken. Ook weet ze niet goed, wat ze moet zeggen.
Dan vraagt Jelle: 'Ina, wat voor werk doe je?'
Ina krijgt een kleur en zegt bedremmeld: 'Ik naai.'
'Oh,' zegt Jelle, 'dat is heel belangrijk voor een vrouw, om dat goed te kunnen. Daar kun je later erg veel geld mee verdienen.'

‘Hoe dat zo?’ vraagt Ina

‘Nu, alles wat jij zelf maakt, hoeft niet gekocht te worden.’

‘Ja,’ zegt Ina, ‘dat is zo.’

Intussen denkt ze: ‘als ik met deze jongen zou trouwen, dan verandert er niets voor mij. Kan ik nog hele dagen zitten naaien. Nu dat wil ik niet. Ik wil later een man, die goed geld verdient.’

‘Ja,’ zegt Lientje, ‘Jelle weet goed, hoe je met geld om moet gaan. Hij studeert voor boekhouder.’

‘Oh,’ denkt Ina, ‘daarom doet hij zeker zo zuinig.’

Ina vindt Jelle Bierma niet zo leuk, als Lientje gezegd heeft.

Al pratend loopt de hele groep richting huiswaarts.

Lientje loopt innig gearmd met haar Henk. Ze heeft nu nog maar weinig oog meer voor Ina. Jelle weet het zo voor elkaar te krijgen dat hij naast Ina komt te lopen.

Hij vraagt: ‘Ina, hoe lang blijf je hier bij je oom en tante logeren?’

‘Weet ik nog niet,’ antwoordt Ina.

“Waar woon je?”

‘Ja, dat zou jij wel willen weten.’

‘Wat voor werk doet je vader en heb je nog meer broers en zussen?’

‘Nou, Jelle, jij bent ook niet een beetje nieuwsgierig.’

‘Nee, maar ik wil graag wat meer over jou weten. Dat mag toch wel?’

‘Nu,’ zegt Ina, ‘zaterdag ga ik weer naar huis gaat, want mijn Moe heeft mij dan weer nodig.’

Ze blijven nog een poosje met elkaar staan kletsen voor het huis van oom Piet en tante Jantje. Lientje staat een beetje verder wat te smoezen met Henk.

Dan komt oom Piet naar buiten en zegt: ‘Jongelui, het is mooi geweest. Binnen komen. We gaan naar bed. Welterusten.’

Iedereen gaat weg, nog roepend: ‘Tot gauw en Ina veel plezier!’

Een poosje later komt Lientje ook naar binnen.

Ze zegt tegen Ina: ‘Nu, hoe vond je Jelle? Is hij wat voor jou? Wat een stuk, hè!

Je weet niet hoe goed die jongen kan zingen en spelen.’

De broers van Lientje bevestigen het en oom Piet ook nog.

Nu ja, Ina gaat er niet wakker van liggen. Het was een leuke avond. Heel wat anders dan thuis.

Lientje en Ina praten nog wat door op Lientje haar slaapkamertje.

Ina ligt in het bed van Lientje en Lientje ligt op de grond. Gezellig zo. Op een gegeven moment worden ze toch moe en vallen ze in slaap. De slaap van Ina is niet zo rustig als anders. In haar dromen komt steeds weer die Jelle tevoorschijn en dan zegt hij: 'Wat fijn Ina, dat je zo goed kunt naaien.' Ina wordt er raar wakker van, maar ze zegt er niets over.

Lientje gaat naar haar werk en Ina is alleen met tante Jantje. 'Kan ik ook wat doen voor u doen?' vraagt Ina. 'Nou daar had ik al een beetje op gehoopt, want ik zit met een probleempje.' Ina is blij om wat te kunnen doen. Dat voelt goed. Ze zegt dan ook: 'Laat maar zien, tante Jantje.' Het is een jurk voor Lientje met een ingewikkelde rok eraan. Een zogenaamde klokrok en die wil niet goed hangen. 'Hoe krijg je dat nu goed?' vraagt tante Jantje. Nu daar weet Ina gelukkig wel raad op en ze gaat aan de slag. 'Kijk,' zegt ze, dat moet je zo doen. Je legt de rok vlak op tafel. Doet de ene naad op de andere. Daarna afmeten en dan komt het altijd goed.' 'Oh,' zegt Jantje lachend, 'daar zit dus de fout. Dat heb ik niet gedaan. Gelukkig heb ik een nu een lerares naaien in huis.' De tijd vliegt voorbij. Tante Jantje is met het eten bezig en Lientje met de jurk. Het is gezellig hier, vindt Ina. Lekker rustig ook. Ze zegt dit ook tegen Jantje en die zegt: 'Ja kind, maar dat is ook geen wonder. Bij jullie thuis is er een bedrijf. Ook zijn jullie met veel meer mensen. Dan is het al gauw heel anders. En Ina, bij een ander is het altijd anders dan thuis. Niet beter, dat laatste moet je goed onthouden meisje. Je ouders zijn waardevol hoor!' Ja, dat weet Ina wel. Maar toch zou ze wel willen, dat het bij hen thuis ook zo rustig was, als hier. Maar, ze mist thuis toch ook wel een beetje.

De dag gaat snel voorbij. Het is net alsof de tijd hier ook vlugger gaat dan thuis. Lientje is er ook al weer en de dames hebben al weer het hoogste woord. Lientje wil toch nog wel weten hoe Ina over Jelle denkt. Nu, daar is Ina gauw mee klaar. Ze zegt tegen haar: 'Niets voor mij!'

Het is avond en ze zitten met elkaar gezellig buiten onder de perenboom. En wie komt daar aan? O nee, toch? Maar het is wel waar. Ina schrikt zich rot. Daar heb je die Jelle weer. Hij gaat er gewoon bij zitten en praat met de jongens